

3.11.2024 - Abraham obětuje Izáka – věrnost Boží.

Čtení: Gen. 21,1-8; 22,1-19

Písně: Velký v moci; Jsi Bůh, jsi náš Pán; Nikdy nekončící milost;315 – Nás zavolal jsi Pane; 330 – Odpuť, že tak jako včera; SVP – 724 V pokoře srdce svého; 687 – Pán Bůh je láska.

Věrný Bůh zkouší oddanost a věrnost Abrahama

Dnes je před námi jeden z nejdůležitějších textů v knize Genesis a Starého zákona vůbec. Je před námi velmi silný příběh o víře, která je neoddelitelně spojená s poslušností a odvahou. **Je to příběh o odvaze i lásce, o ochotě obětovat pro Pána Boha to nejvzácnější, co máme, abychom mohli získat to nejlepší, co nám Bůh může dát.**

Učenci, kteří zkoumají Písmo tvrdí, že je vždycky nějakým způsobem významné, když se v Bibli objeví nějaké důležité slovo poprvé. V takové chvíli bychom si měli všimnout jeho kontextu a jeho konkrétního významu na daném místě, protože nám to může mnohé napovědět o tom, jak se toto slovo bude používat v Bibli dále.

V naší kapitole je takové slovo – je to slovo z druhého verše **a jedná se o slovo milovat**. V dnešní době se slovo milovat a slovo láska skloňuje ve všech možných i nemožných pádech, ale obvykle tato slova naleznete v ne příliš hezkých souvislostech. V lepším případě to bude v kontextu tělesné lásky, sexu, a obvykle se nebude jednat o manželské soužití, ale dost často se bude jednat o cizoložství, smilstvo nebo předmanželský sex. V celé řadě dalších případů se bude jednat o lásku k věcem – „když ji miluješ, není co řešit“, jak zní známý reklamní slogan na Kofolu. Najdete tu lásku k domácím mazlíčkům, lásku duševním prožitkům, lásku k přírodě... **Obvykle se zde skrývá jedna překroucená parafráze lásky – a to je láska k sobě samotnému, jinými slovy sebeláska, tedy sobectví.**

Určitě bychom předpokládali, že když se bude Bible zmiňovat o lásce, tak to bude v kontextu lásky muže k ženě, nebo lásky Boha k člověku. Ale tak to není. V Gen 22,2 čteme o lásce otce k synovi. Láska muže a ženy je něčím přirozeným, něčím, co je dáno podstatou jejich vztahu: *Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. (Gen 2,24)* Muž a žena jsou jedno tělo, v manželství tvoří jeden celek. **Spojuje je tato duchovní přirozenost jejich vztahu a s ní je samozřejmě spojená i láska – i když ne zcela přirozeně – vždyť Bůh musí manželům přikazovat:** *Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval... Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. (Efez 5,25.28)*

Není nám vlastní milovat druhé! O to víc musíme přemýšlet nad tím, že se Bible poprvé zmiňuje o lásce v kontextu lásky otce k synovi. Tato kapitola je ohromným obrazem Ježíše Krista a láska otce k synovi zde mluví nejen o našich dětech, ale především o lásce nebeského Otce ke svému Synu, Ježíši Kristu. **Z nebe se ozval hlas:** „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (Luk 3,22) *On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. (Kolos. 1,13)*

Ježíš Kristus je TEN milovaný syn. To je ten syn, na něhož ukazovalo zaslíbení dané Abrahamovi, to je ten syn, v němž dojdou požehnaní všechny národy, to je ten syn, který vybudoval svatyni Boží, Boží chrám, to je ten syn, který se ujal žezla a jehož vláda nikdy neskončí.

I. Boží zkoušky (verše 1-2) – Boží příkaz **Zkoušky vždycky přijdou**
Neměli bychom se vůbec divit, když do našich životů přicházejí různé zkoušky. *Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“* (Gen 22,1)

Bůh chce vyzkoušet naši víru. Podobně o tom mluví v Novém zákoně Jakub: *Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky.* (Jak 1,2)

V životě Abrahama můžeme vidět celou řadu zkoušek: **když musel opustit svou rodinu** a vydat se do země, kterou mu Bůh ukázal (Gen 11,27-12,5). Hned v následující zkoušce **Abraham neobstál**, když v době hladomoru sestoupil do Egypta a **navedl tam svou ženu Sáru, aby nikomu neříkala, že je jeho manželkou** (Gen 12,10-13,4). Další zkouška ho čekala, **když se musel rozejít s Lotem** (Gen 13,5-18). A **potom přišla zkouška boje**, kdy velmi odvážně pronásledoval dobyvačné krále, aby jim vyrval svého synovce Lota (Gen 14,1-16). **Dokonce zakusil zkoušku na bohatství** (Gen 14,17-24), kdy mu sodomský král nabízel jako kořist všechno, co Abraham získal na dobyvačných králích. Abraham tehdy řekl: *„Pozdvihl jsem ruku k přísaze Hospodinu, Bohu Nejvyššímu, jemuž patří nebesa i země, že z ničeho, co je tvé, nevezmu nitku ani řemínek k opánkům, abys neřekl: „Já jsem učinil Abrama bohatým.“*“ (Gen 14,22-23)

Ovšem v další zkoušce – **ve zkoušce otcovství – Abraham selhal**. V Gen 16 už jeho žena Sára neměla trpělivost, a proto mu dala svou otrokyni Hagar, aby s ní měl dítě. **To bylo dítě tělesnosti, dítě hříchu, nikoliv dítě zaslíbení**, a proto **musela přijít další zkouška**, kdy se Abraham **musel rozloučit se synem otrokyně**. Miloval Izmaela, srdce ho bolelo, když se s ním loučil, ale už se poučil a obstál. Nyní ale **přichází ta největší zkouška** – Bůh po něm žádá syna, kterého mu dal – Izáka.

Zkoušky a pokušení

Bůh zkoušel Abrahama – chtěl ho otestovat. Abraham musel projít náročným zátěžovým testem. A na tomto místě je naprosto nezbytné, abychom **dobře porozuměli rozdílu mezi zkouškou a pokušením**. **Ne každý problém v našem životě musí být nutně zkouškou od Boha**. Ale na druhé straně, **náš postoj může každou naši zkušenost proměnit ve zkoušku nebo v pokušení**. Musíme si uvědomit, **že žádné pokušení nikdy není od Boha**. *Když je však někdo pokoušen, ať nikdy neříká, že to pokušení je od Boha. Jako Bůh nemůže být pokoušen zlým, tak také sám nikoho nepokouší.* (Jak 2,13 B21) **Boží slovo nám říká, že zdrojem pokušení jsou naše vládní touhy a žádosti.** *Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí.* (Jak 1,14)

Vedle toho zkoušky přicházejí do našich životů velice přirozeně—často jsou to okolnosti, jímž musíme čelit. V průběhu života se mění spousta věcí—mění se věci v našem životě, v rodině, ve vztazích, děti rostou, odchází z domova, rodiče stárnou, přátelé a blízcí jsou nemocní nebo dokonce umírají—to všechno jsou věci, s nimiž se musíme vyrovnávat. Všechny Bůh používá k tomu, abychom rostli v poznání Jeho samotného a ve víře a některé z nich používá k tomu, aby nás osobně vyzkoušel. Aby prověřil naši oddanost Jemu, naši víru. To je skutečně škola víry. Zkoušky, jimiž procházíme, jsou šité přesně na míru pro každého z nás. Lot nikdy nemusel procházet takovými zkouškami jako Abraham. Důvod je jednoduchý— Lot byl sváděn světem a svou tělesností a nikdy duchovně nedospěl tam, kam Abraham. Tento pohled nám dává porozumět tomu, proč Písmo vysoko vyzdvihuje zkoušky: *Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků.* (Jak 1,2-4)

Je to potvrzení toho, že **jsme Božími syny, protože nás Bůh vychovává.** Vedle toho ale také nacházíme ujištění o tom, že všechny zkoušky mají něco společného a žádná zkouška, kterou procházíme, není tak výjimečná, nebo tak zvláštní, že by takovou zkouškou ještě nikdy nikdo neprocházel. *Nepotkala vás zkouška nad lidské. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.* (1Korin 10,13) **Bůh je skutečně věrný a vede nás do zkoušek proto, abychom obstáli.** Nechce nás potopit nebo nás v tom vykoupat. Takové je naše lidské smýšlení – pěkně těm druhým zatopit, aby viděli, že to není vůbec jednoduché. Ale Bůh je jiný. To nás ale dovádí k otázce, kterou si klademe, kdykoliv přemýšlíme o tomto příběhu: **Obětování syna?** Bylo to správné, že Bůh chtěl po Abrahamovi takovou věc? Je pro nás velmi obtížné něčemu takovému porozumět. Je to skutečně největší problém, jemuž musíme čelit v této kapitole. Jak může moudrý, milující, spravedlivý a laskavý Bůh přikázat Abrahamovi, aby mu obětoval svého jediného syna? Dětské oběti byly v té době obvyklé (a ještě dlouho potom – praktikovali je i Řekové i tolik obdivovaní Římané), ale Bůh je ve svém slově jasně odsuzuje: *Nedopustíš, aby někdo z tvých potomků byl přiveden v oběť Molekovi. Nezneseš jméno svého Boha. Já jsem Hospodin.* (Lev 18,21) Kromě toho by taková oběť neměla vůbec žádnou hodnotu, žádný smysl: *Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?* (Mich 6,7)

Pokud bychom připustili, že Bůh může vést své děti k tomu, aby udělali něco nemorálního, tak budeme čelit celěradě dalších problémů. Proto se potřebujeme na celou věc podívat ve správném světle.

Především potřebujeme odložit své předsudky – jako rodiče jsme velmi pohoršeni myšlenkou na obětování vlastních dětí. Tuto svou hrůznou představu potom promítáme na Boha a předpokládáme, že On by nikdy nic takového nemohl udělat ani chtít. Pro naši společnost je to naprosto nepředstavitelné, ale důvod není v naší lidskosti, ale v našem sobectví—**děti jsou často modlou moderního člověka. Tohoto způsobu myšlení se musíme vzdát.** Potom se musíme na celou věc podívat z pohledu kultury, v níž bylo obětování dětí naprosto běžným jevem. My jsme šokovaní už jenom tou myšlenkou, ale Abrahamovi to nepřišlo úplně scestné. Archeologické vykopávky i písemné prameny dokládají obětování dětí, především synů, jak na blízkém východě, tak v Evropě. Myslíme si, že pokud to takto dělali pohané a Bůh to ve svém Slově odsoudil, tak to musí být nutněšpatné v každém kontextu. Ale tak to není. Abraham ještě neměl Leviticus 18,21 ani Micheáše 6,7.

Potřebujeme si uvědomit, že Bůh je dobrý. Bůh není schopen žádného zla – ani v jednání, ani v myšlení, ani v motivaci nebo v záměru. Jan velmi jasně prohlašuje: *Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.* (1Jan 1,5) Jinými slovy to znamená, že v Bohu není ani stín, ani špetička něčeho zlého. Bůh je neschopný konat zlo a to je něco jiného než trest, nebo spravedlnost. A je zde ještě jedna skutečnost, která je ještě závažnější: Bůh sám obětoval svého vlastního Syna: *Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. ... Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu.* (Izaj 53,6.10) Mohli bychom citovat celou řadu dalších textů z Nového zákona (Mat 26,39.42; Luk 22,22; Jan 3,17; Skut 2,23; 2 Kor 5,21; Zjev 13,8) – jeden za všechny: *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* (Jan 3,16) **V tomto smyslu nepožadoval Bůh po Abrahamovi nic, co by nebyl ochoten udělat sám.** Především však – to, co Bůh přikázal Abrahamovi, mělo ukazovat vpřed, do budoucnosti k tomu, co se **o dva tisíce let později stalo na Golgotě.** Jenom v tomto světle – ve světle toho, že obětování Izáka bylo obrazem budoucích věcí—**můžeme rozumět tomu, že tento Boží příkaz byl svatý, čistý a spravedlivý. Abrahamova ochota obětovat svého syna nám na lidském příkladu ukazuje lásku Boží k nám, lidem, tu lásku, která vedla Boha k tomu, že dal svého jediného Syna za naše hříchy. Bolest, kterou zakoušel Abraham, nám ukazuje na to, jak zlomené bylo srdce Boha Otce, když na svého milovaného Syna vyléval svůj hněv kvůli našim hříchům. Poslušnost Izákova nám ukazuje poslušnost Pána Ježíše Krista naplnit vůli Otce.**

Boží zaslíbení (verš 3-5) – Abrahamova poslušnost Když přicházejí do našeho života nejrůznější zkoušky, tak to má probouzet naši víru. Naše víra není doopravdy přezkušována, dokud nás Bůh nepožádá, abychom nesli něco neunesitelného, konali něco, co nám připadá bezdůvodné, a očekávali to, co je nemožné. Když se podíváme na Josefa v Egyptském vězení, na krále

Davida v jeskyni, na Mojžíše s Izraelci na břehu Rudého moře, na Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty –**tak ponaučení zůstává stále stejné: nežijeme z toho, co vidíme, nebo z toho, čemu rozumíme, ale z víry, ze zaslíbení, která nám dal Bůh.**Všimněte si, jak absurdní byl Boží příkaz Abrahamovi – Izák byl dítětem zaslíbení, byl dítětem naděje. V něm spočívala budoucnost Abrahama, byl to Boží dar Abrahamovi, byl odpovědí na jejich víru. Abraham i Sára ho milovali, Izák byl tím, pro co žili. Každý krok směrem k hoře musel znamenat touhu vrátit se zpět. **Když přichází zkoušky do našich životů, tak naší první reakcí bývá: Proč? A druhou: Proč já?** Chceme, aby nám to Bůh vysvětlil. Věřím, že podobné otázky si kladl také Abraham. Věřím také tomu, že je nemáme zaznamenané v Písmu proto, **abychom byli inspirováni Abrahamovou vírou a poslušností.** Ostatně, kdo z nás by chtěl, aby vyšly najevo jeho první reakce na to, když se setká se zkouškou? *„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova.* (2Kor 12,7-9)**Boží slovo nás vede k tomu, abychom se spokojili s ‚Kdo‘ a ‚Co‘ – místo, abychom stále dokola řešili ‚Jak‘ a ‚Proč‘. To rozhodně není o slepé víře, jak by se mohlo zdát – je to založené na hluboké zbožnosti a známosti Boha.**

Boží zaopatření (verš 6-14)Bůh sám zaopatří vše potřebné. **To je úžasná naděje, kterou nám Boží slovo dává. Bůh se postará. To není slepá víra, ale víra, která je postavená na dlouhodobém chození s Bohem.** Podívejme se, jak to vysvětluje list Židům: *Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce. Svého jediného syna byl hotov obětovat, ačkoli se mu dostalo zaslíbení a bylo mu řečeno: Z Izáka bude pocházet tvé potomstvo. Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé.* (Žid 11,17-19) Věřil tomu – i když jsem přesvědčen, že to nebyla snadná, lehká víra, že Bůh se postará o vše potřebné. Tak to vidíme i v: *Tomu místu dal Abraham jméno "Hospodin vidí". Dosud se tu říká: „Na hoře Hospodinově se uvidí.“* (Gen 22,14)**Hospodin vidí. Bůh zná každíčký detail. On ví o každém vlase na vaší hlavě. Význam tohoto rčení je zcela evidentní: Hospodin opatří, Bůh se postará.**

Abraham zde byl zcela závislý na Bohu. Jenom na Bohu. Služebníky poslal zpátky, Sára zůstala doma. **Když přicházejí zkoušky, tak býváme vděční za přátele, za rodinu, za všechny, kteří nás povzbuzují a případně nám pomohou nést břemena. Ale někdy přicházejí zkoušky, kdy musíme jít úplně sami a cele se spolehnout na to, Bůh se postará. Jenom tehdy totiž můžeme poznat, co s námi náš nebeský Otec zamýšlí.**Abraham se spolehl na Boží sliby. Prokázal tady velikou víru a veliké poznání Boha. Abraham zná Boha, jako toho, kdo plní sliby. Podívejme se na několik věcí, které se týkají Božího zaopatření:**Kde nám Bůh dává to, co potřebujeme? Na místě, které On stanoví. Abraham šel přesně tam, kam ho Bůh poslal. Byl na správném místě, a tak ho Bůh mohl zaopatřit vším potřebným. Nemůžeme počítat s Božím zaopatřením, nejednáme-li podle jeho vůle.**

Kdy nám Bůh dává to, co potřebujeme? Přesně ve chvíli, kdy je to potřeba – ani minutu dřív, ani o minutu později. Bůh ve svém milosrdenství odpovídá: *Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravýčas.* (Žid 4,16) Někdy se nám zdá, že Bůh čeká příliš dlouho. Ale Bůh nikdy nepřichází pozdě. Jak to Bůh dělá? Obvykle zcela přirozeně. Podívejte se do textu: Bůh neposlal s obětí anděla. Prostě jen zařídil, že se v trní zachytil za rohy beran ve chvíli, kdy to Abraham potřeboval a na místě, které bylo pro Abrahama dostupné. Abraham potřeboval jednoho berana, a tak Bůh neposlal celé stádo. **Komu Bůh poskytuje svoje zaopatření? Těm, kteří mu věří a jsou poslušní. Když jednáme podle Boží vůle, můžeme očekávat Boží zaopatření.** „Když je Boží dílo konáno Božím způsobem, nebude postrádat ani Boží pomoc.“ Bůh nebude žehnat mým představám a plánům, ale bude žehnat svému dílu. **Proč Bůh poskytuje všechno potřebné? Pro velkou slávu svého jména!** „**Posvět' se jméno tvé!**“ je první věc v modlitbě Otče náš (Mat 6,9-13) a to určuje všechny další prosby. Na hoře Mórija byl Bůh oslaven, protože Abraham a Izák konali Boží vůli a oslavili Krista Ježíše. Bůh se postaral o všechno potřebné, ale nejen to – Bůh znovu dává naději.

Boží naděje (verše 15-19)

Tady nacházíme vrchol celé kapitoly. Bůh znovu potvrzuje své zaslíbení, které dal Abrahamovi. Bůh mu dává nové ujištění. **Po životních zkouškách vždycky následuje nějaké „potom“.** A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. (1Pet 5,10)

Abraham šel na horu Mórija, „**vzdát poctu**“ (v. 5) svému Bohu. Šel uctívat Boha – věděl, co po něm Bůh chce a chtěl Boha oslavit. **Jeho život byl životem uctívání, byla to jedna velká bohoslužba.** Poslouchal Boha a Bůh potvrdil svá zaslíbení. **Stojí za to, projít soužením, abychom na konci mohli slyšet Otce, jak říká: „Služebníku dobrý a věrný“.** Když se do takových situací dostaneme, tak se obvykle ptáme, jak se můžu z této situace dostat. Ale měli bychom udělat to, co udělal Abraham, protože on daleko více řešil to, jak může v této situaci více oslavit Boha. Znovu mu potvrdil svá zaslíbení. Kromě těchto zaslíbení dostal Abraham zpátky také svého syna – „vzkříšeného“ syna. Jeho syn se stal živou obětí, živým důkazem zmrtvýchvstání. **Abrahamova víra byla posílena a povzbuzena. Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení.** (Žid 11,9) Pán Ježíš Kristus vydává svědectví o Abrahamovi, když říkal Židům: *Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.* (Jan 8,56) **V Izákově zmrtvýchvstání spatřil Abraham slavné vzkříšení Pána Ježíše Krista. Zaradoval se, protože viděl, zaradoval se, protože zahlédl, jak se Hospodin postará.**

Máme před sebou příběh, který nejvíce ve Starém zákoně ukazuje na Golgotu. **Na naše vykoupení skrze obět' Pána Ježíše Krista. Podívejme se na několik věcí, které ukazují právě na Božího Syna.**

Boží Syn

Když se Izák narodil (Gen 21) jako dítě zaslíbení, tak Abraham mohl spatřit budoucí narození Ježíše Krista. Když se Izák oženil (Gen 24), tak se Abraham mohl zaradovat z Kristova druhého návratu, kdy Ježíš bude slavit svatbu se svou nevěstou – církví. Na hoře Mórija se Izák položil vědomě na oltář– to je obraz dne Kristovy vykupující smrti a slavného zmrtvýchvstání. Je to jeden z nejkrásnějších starozákonních obrazů Ježíše Krista. Všimněte si, jak Hospodinův posel říká, že přísáhl při sobě a pokračuje, že JEMU Abraham neodepřel svého jediného syna. Druhá osoba Boží trojice zde byla přítomná před svým vtělením. Bůh sám opatří beránka. Bůh zajistil Abrahamovi berana k oběti zápalné. *Ale: Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“* (Jan 1,29) *On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů.* (1Pet 1,19-20)

Izák nesl dřevo k oběti stejně, jako náš Pán nesl naše hříchy. Abraham vložil dříví na svého syna – Bůh Otec vložil na svého Syna naše hříchy a potom na Něj vylil oheň své svatosti, oheň svého hněvu, který se obrací proti každému hříchu. Bůh zastavil oběť Izáka, protože ta by neměla žádnou cenu. Ale nezastavil oběť svého vlastního Syna, protože: *V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny.* (Efez 1,7)

Aplikace – uplatnění

Abrahamova poslušnost prokázala skutečnost jeho ospravedlnění. **Jakub mluví o této chvíli a říká, že Abrahamova víra jednala, nebyla mrtvá a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Víra nikdy nechodí sama. Jsme ospravedlněni pouhou vírou, ale je to víra, která jedná. Víra, která se projevuje poslušností Bohu a jeho Slovu. Abrahamova poslušnost vedla k jeho duchovnímu růstu, k hlubšímu poznání Boha a většímu spolehnutí se na Boží zaslíbení. To je důsledek každé úspěšné zkoušky. Je zde také řada poučných věcí, které se týkají nás:**

1. Tato pasáž nám znovu připomíná důležitost poslušnosti v křesťanském životě. Díky své poslušnosti mohl Abraham slyšet nově zaslíbení Boží. **Také naše poslušnost povede k utvrzení naší víry a nové důvěře v Boží zaslíbení.**

2. V našem textu je úžasný slib – **Hospodin se postará, Hospodin vidí. Jde o to spolehnout – nikoliv slepě, ale na základě víry – na Boží slovo a Boží sliby, být na Božím místě a jednat Božím způsobem. Bůh je věrný a splní každé své zaslíbení.**

3. Křesťanský život je životem paradoxu. Bůh chce, abychom mu dali všechno, co máme. **Ostatně nemáme nic, co by nám předtím On sám nedal (1 Kor 4,7). Ztratili jsme svůj život pro Krista, a tak jsme ho získali. Kdybychom ho chtěli zachránit pro sebe, ztratíme ho navěky.**

4. Křesťanský život je životem obětování se. Bůh chce, abychom se kvůli němu vzdali toho, co je pro nás nejvzácnější. A často je to tak, jako v případě

Abrahama –nechce nám to vzít, ale chce nám to ponechat proměněné. Chce nás dovést k tomu, abychom se spolehli cele na Něho samotného a sami se stali živou obětí Bohu.

5. Nakonec – tento oddíl bývá zneužíván k hrozným věcem – k tomu, že lidé obětují svou rodinu, své nejbližší, své děti. Ale Bůh nikde nevede k tomu, aby služba nebo církve byly přednější, než naše rodina ale právě tam budme svědky toho, co Hospodin pro nás dělá. *Kdo se nestará o své blízké, a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.* (1Tim 5,8)

Prosme Pána Ježíš v modlitbě, aby i nám dodal víry jak Abrahamovi. Š. Marosz